

GLIMPSES OF REALITY

**FROM THE TALKS AND REMEMBERED
SAYINGS OF MUHAMMAD SUBUH**

**Collected and edited by Dirk Campbell
Foreword by Raymond Lee**

Nhìn qua thực tại

Nguyên tác Glimpses of Reality của Dirk Campbell

Minh Thần dịch 2019

Sửa lỗi: Hartini Tâm Đan - Hoàng Nam

© Điện sách 03.2021 Góc Nhỏ

Dirk Campbell

Nhìn Qua Thợ Tại

Minh Thần

dịch 2019

gn
2021

NỘI DUNG

Vài lời nói đầu	9
Một định nghĩa của Subud	11
Hai bốn phận	11
Bảng chứng	11
Thượng Đế giữ bản quyền	12
Người thầy trong tâm	12
Kinh nghiệm quan trọng hơn	13
Hiện hữu và vô hữu	13
Sự sống chấn động	13
Vai trò của Bapak	14
Sự thay đổi đích thực	14
Thành quả	15
Yếu tố 10%	15
Bốn loại tâm	15
Không đi tìm đúng chỗ	16
Sự thật và thế gian 16	
Những tầng lớp của tưởng tượng.	16
Giữ lại đầy đủ cho chính mình	17
Những gì của ma quỷ	17
Trách vụ của kinh doanh	18
Thiện ý	18

Sợ hãi là do nafsu	18
Nhìn thấy Đức Phật	19
Hiện diện nơi mình	20
Lối tu khổ hạnh	20
Mọi chuyện phải tốt đẹp	20
Tin ở định mệnh	20
Phân biệt giới tính trong latihan	21
Những lối hành xử khác nhau cho những trường hợp khác nhau	21
Hai con đường tu tâm	21
Tại sao lại lo nghĩ về chuyện đó?	23
Phân chia công tác	23
Không cần phải ghen tỵ	24
Không thể tránh tội lỗi	24
Thanh lọc	25
Cuộc sống trước lúc chết	26
Dùng latihan trong đời sống hằng ngày	26
Hành đạo theo tôn giáo mình	27
Được hướng dẫn	27
Kinh Quran là chân kinh	28
Sự trừng phạt của thiên thần	28
Tìm bạn mà chơi	28
Tâm linh và tưởng tượng	28
Đừng than trách, mà phải hành động	29
Tự cho mình là nầy nọ	29

Kính gương của cảm xúc	29
Câu hỏi trọng đại	30
Thượng Đế còn cao siêu hơn cả tôn giáo	32
Cảm nhận tình trạng cân bằng	33
Nhân loại đến từ một nơi rất xa xôi	33
Trốn chạy hiện tại	34
Địa ngục là cái thế giới này	34
Trực tiếp hiểu biết	34
Nguồn gốc của thể thao	35
Thận trọng tiếp cận	35
Từ ngữ chuyên môn	35
Nội dung của con người	36
Pháp thuật	38
Như thế nào là chân kiến	38
Cái gì đang làm chuyện ăn uống?	39
Cái bề ngoài khiến lầm lẫn	39
Vấn đề chú tâm	39
Đừng cố gắng	40
Bảy loại sức mạnh	40
Roh ilofi và roh kudus	42
Thái độ nghèo khổ	43
Được lợi lây	43
Biết được điều gì là quan trọng cho chính mình	43
Những thuộc tính của Thượng Đế	44
Thượng Đế không hề có kẻ thù	44

Công dụng của âm nhạc	44
Thành phần của quá trình	45
Thực tế	46
Bí quyết của sự tiến bộ tâm linh	46
Sự hiểu biết là bí mật của sự sống	47
Nếu con người có thể là Thượng Đế	48
Một bí mật của sự sống	48
Kẻ thù dưới chân gối	49
Ai ăn tươi nuốt sống ai	49
Kinh doanh giúp chúng ta sau khi chết	50
Năng lượng nguyên tử không trái với ý Thượng Đế	50
Tác động của thượng giới	51
Quyết chí	51
Điều nghiệm thấy sau khi chết	52
Thêm một lời khuyên	53
CÁCH NGÔN	54

Vài lời nói đầu

Trong phần giới thiệu *Nhìn qua Thực Tại* của Dirk Campbell gồm những đoạn trích dẫn những bài nói chuyện của Bapak, Raymond Lee viết:

“Sau nhiều năm tập latihan, tôi vẫn còn cái thái độ là nếu Bapak nói tiếng Anh, những bài nói chuyện sẽ trở nên dễ hiểu hơn. Nếu Bapak được ăn học trong nền văn hóa Âu Tây, nội dung và biểu tượng của những bài đó sẽ khác hẳn. Tôi quan niệm trong đó là những gì tượng trưng cho chân lí, nhưng cái chân lí đó lại bị bao che bởi văn hóa và huyền học của Java với những thuật ngữ của Hồi giáo.

“Chỉ một vài tháng gần đây tôi mới hiểu được và nhìn thấy những nói chuyện đó theo một ánh sáng hoàn toàn mới mẻ. Bây giờ thì tôi mới nhận thấy đó là những vài thêu vô giá, đan kết rất đẹp.”

“Tôi cũng hiểu được rằng những gì Bapak chuyển tải, hay được chuyển tải qua Bapak, không gì khác hơn là những chi tiết về cơ cấu của sự sống, cái thực tại mà Bapak là người đầu tiên được trực tiếp quan sát.”

Những ai lâu đời trong Subud chắc chắn đã từng biết hay nghe nói tới cái thực tại đó. Vậy thì có đọc lại, nhất đó chỉ là những đoạn trích dẫn, là uổng phí thời gian?

Theo tác giả, những người Subud như chúng ta luôn sống trong hai thế giới: cái thế giới ngoài đời với nafsu và tâm trí, và cái thế giới của linh hồn là latihan. Bởi luôn còn bị chi phối bởi cái thế giới ngoài đời, nên chúng ta vẫn còn phải đọc những bài nói chuyện của Bapak, để cảm thấy mình còn được nối kết với cái thế giới của linh hồn.

Biện minh cho bản rút ngắn những bài nói chuyện đó của mình, tác giả viết:

“Người ta có thể cảm thấy bản rút ngắn này không là cách tốt đẹp nhất để trình bày những lời nói của Bapak, và đọc toàn bộ một bài nói chuyện còn hơn là đọc những

trích dẫn. Thực vậy, phải tốn nhiều công phu mới thẩm định được sự hiểu biết bao la của Bapak về tâm linh và thế gian, nhưng đó lại là một công việc mà không mấy ai có cơ hội làm được. Trong những trang tiếp theo, độc giả sẽ làm quen với những gì được nói tới nhiều (hay ít được nói tới) của sự minh tuệ mà Bapak đã tiếp nhận.

“Chắc chắn có nhiều người trên thế giới chưa từng được đọc hay nghe những nói chuyện của Bapak, có lẽ là ở Phi Châu hay những quốc gia mà sách báo hay băng đĩa không dễ kiếm. Cũng chắc chắn là ta có thể nhận thấy latihan là sự thật mà không cần những giảng giải của Bapak. Tuy thế, ta sẽ được lợi nhiều và tránh được nhiều xáo trộn, bằng cách nối kết với những gì Bapak đã nói”.

Đối với những bạn Subud Việt Nam còn mới, cuốn sách này sẽ giúp bạn có một cái nhìn tổng quát về hơn một ngàn bài nói chuyện của Bapak. Với những bạn lâu đời thì cũng không uống công nếu muốn đọc. Bảo đảm là đôi lúc bạn sẽ thấy có gì mới mẻ, hay nhìn thấy cái mới mẻ trong những gì đã biết hay nghe nói tới.

Định nghĩa của một vài thuật ngữ cho những bạn lần đầu tiếp xúc với những bài nói chuyện.

Nafsu dục vọng, thị hiếu

Jiwa nội dung tâm linh của bản ngã, thường dịch là linh hồn

Kejiwaan tâm linh hay những gì liên quan tới nội tâm

Minh Thần, Wien 26 tháng Tư 2019

Một định nghĩa của Subud

Subud không là một tôn giáo, bởi nếu là một tôn giáo thì Subud sẽ không thể đón nhận những ai vẫn còn theo một tôn giáo. Ngoài ra, Subud còn nhận những ai không theo một tôn giáo nào.

Subud không là một tôn giáo, mà là một sự tiếp nhận phát ra bên ngoài ảnh hưởng và nỗ lực của tâm trí và *nafsu*. Sự tiếp nhận đó có thể được coi chỉ là những gì mà các tôn giáo mong ước và tìm kiếm, và những gì mà người ta đi tìm bên ngoài tôn giáo.

Có thể nói là Subud bao gồm tất cả các tôn giáo, tất cả các giáo lý tâm linh hiện có và tất cả các đường lối tu tập.

Subud không là một phương pháp và cũng không chứa một con đường duy nhất mà mọi người phải theo. Đúng ra, mỗi người chúng ta tiếp nhận cách phụng thờ Thượng Đế tùy theo cái bản chất thâm sâu của mình. Tất cả những gì phải làm là tuân theo những gì mình tiếp nhận.

BPT (Bapak's Talk), Woodstock 25 June 1982

Hai bốn phận

Cùng với sự phụng thờ Thượng Đế chúng ta phải làm việc trên cái thế gian này. Tất cả các vị sứ giả của Thượng Đế đã đưa ra cái gương mẫu đó: ngoài sự phụng thờ Thượng Đế, họ cũng làm việc theo lối thông thường. Chính Thượng Đế cũng luôn làm việc. Nếu Thượng Đế không làm việc, cái thế giới này sẽ không hiện hữu.

BPT, Melbourne 5 February 1978

Bằng chứng

Theo kinh nghiệm của chính mình, các bạn biết được là khi tiếp nhận *latihan kedjiwaan*, mình không nghĩ tới

những nhu cầu hằng ngày, hay tới những vấn đề, sự khó khăn và lo lắng đè nặng mình. Trái lại, những gì mình cảm thấy là sự an vui, mãn nguyện và việc không mong cầu gì ngoài sự chỉ tuân theo bất cứ động tác nào mình đang tiếp nhận.

Đó chính là bằng chứng, chứng cứ là ngay lúc đó chúng ta không bị ảnh hưởng bởi tất cả các sức mạnh hạ đẳng và những *nafsu* của nó. Bởi thế cho nên, bằng cách tập *latihan jiwa* chúng ta luôn có thể tiếp tục tiến bộ và phát triển mà không bị xáo trộn và ngăn chặn bởi tất cả những gì cản trở nó.

BPT, Lisbon 5 September 1977

Thượng Đế giữ bản quyền

Thực ra, chúng ta không nên nói *latihan kedjiwaan* 'của Subud'. Như vậy nghe như là chỉ trong Subud mới có thể tiếp nhận được ân huệ của Thượng Đế, sự hướng dẫn của Thượng Đế, hay sự khai thị của Thượng Đế. Không phải là vậy. Sự thật là bất cứ ai quy thuận Thượng Đế một cách kiên nhẫn, chấp nhận và chân thành đều có thể tiếp nhận *latihan kedjiwaan*. Nó không là bản quyền của Subud. Không ai có thể cho Thượng Đế là của mình.

BPT, Cilandak 11 June 1986

Người thầy trong tâm

Nếu các bạn tuân theo một vị thầy là con người, bản chất mình sẽ mất đi, và các bạn sẽ không còn là chính mình nữa. Nếu các bạn tuân theo sự giáo huấn của Thượng Đế, thì đó là những gì mình tiếp xúc được, các bạn tuân theo những gì trong tâm mình, cái bản chất của chính mình.

BPT, Cilandak 31 June 1986

Kinh nghiệm quan trọng hơn

Tôi hỏi Bapak những gì đã xảy ra cho những cuốn sách trước đó (Bapak đã viết nhiều sách trước khi có cuốn *Susila Budhi Dharma*). Bapak nói đó chỉ là những bản thảo được lưu hành cho các môn đồ, nhưng hiện nay đã mất hết. Bapak có vẻ như không cho những gì mình viết là quan trọng, bởi thiên hạ sẽ chỉ tin những gì trong sách thay vì kinh nghiệm.

“Nếu mình viết một đồng sách”, Bapak nhận xét, “người ta sẽ coi đó cái sự thật mà họ đang tìm.”

Husein Rofe, *The Path of Subu*

Hiện hữu và vô hữu

Chính đó là cái quan hệ mà các bạn cần, khi các bạn đi tới đoạn cuối cuộc đời mình. Cái ranh giới giữa sống và chết sẽ biến đi. Đó sẽ chỉ là một sự chuyển tiếp từ vô hữu qua hiện hữu. Tất cả sẽ như nhau. Các bạn sẽ nhận thấy trong sự *vô hữu* mình *hiện hữu*. Bởi các bạn không ý thức được chính mình, các bạn không ý thức được cuộc sống mình. Tuy đang sống, nhưng thực ra các bạn không hiện hữu.

Pewarta Kedjiwaan October 1966

Sự sống chấn động

Những gì chúng ta tiếp nhận trong *latihan*, cái *khatir ilham* [sự sống chấn động] thực ra là nghĩa lí của sự sống. Nếu không có chấn động thì cũng không có sự sống. Nếu biểu diễn cái đó với giọng nói, thì đó như là ‘rrr, rrr, rrr’. Đó là cái mà các bạn có thể cảm thấy nếu tiếp nhận được trong *latihan*. Do đó mà Bapak đã hỏi các bạn có cảm thấy được gì không. Bapak muốn biết các bạn đã bắt đầu tiến bộ hay chưa. Nếu tiếp nhận được trong lúc nằm ngủ trên giường, các bạn sẽ cảm thấy sự

chấn động thường xuyên đó, và đó là điều Bapak gọi là sự sống chấn động. Nó thâm nhập tất cả, và các bạn có thể sẽ cảm nhận được qua latihan kedjiwaan.

BPT, Hoboken 18 June 1981

Vai trò của Bapak

Trong tất cả những điều đó, nhiệm vụ Bapak chỉ là của một người hầu trong trường đem sách vở ra, mở cửa ra, quét dọn phòng học và sắp xếp bàn ghế. Khi các bạn vào phòng học, thầy giáo sẽ đến để dạy học, và thầy giáo không là Bapak, mà là chính Thượng Đế. Bapak không là thầy giáo, mà chỉ là người hầu của Thượng Đế.

BPT, London 19 August 1959

Sự thay đổi đích thực

Thuyết minh không bao giờ thay đổi được con người. Đã có bao nhiêu vị thiên sứ rồi? Những thuyết minh và giáo lý của họ đã cao diệu ra sao? Thế mà mọi người vẫn còn y như nhau.

Con người chỉ có thể thay đổi, nếu được thay đổi toàn diện [Bapak cử động bàn tay như đang vặn hết một quả dấm] *Toàn bộ* con người phải được thay đổi: thực thể [Bapak chỉ vào cơ thể mình] và nội dung, người đó và *jiwa* mình. Những cái đó phải đồng thời thay đổi. Chỉ như vậy mới có một sự thay đổi đích thực. Ta không thể làm được với thuyết minh. Chỉ Thượng Đế mới làm được.

Theo những gì Sharif Horthy và Luqman McKingley nhớ lại từ một buổi nói chuyện tại Ngân Hàng Susila Bakti, 1 January 1982

Thành quả

Giả dụ chúng ta quy thuận, những ai trong chúng ta thành tâm quy thuận, và chúng ta nhận được cái gì đó. Cái đó thực sự là do Thượng Đế? Một vài người hỏi như vậy. Cả Bapak và các bạn cũng không thể xác nhận điều đó là vậy hay không. Chỉ Thượng Đế mới có thể xác nhận. Chúng ta chỉ có thể thấy những thành quả, những gì xảy ra sau đó.

Tuy nhiên, Bapak mong rằng các bạn sẽ không đi tới chỗ cảm thấy chuyện đó không có gì là công sức mình. Đừng như vậy. Không thì nếu trước kia các bạn không hay giận hờn, thì bây giờ lại giận hờn! Nên chúng ta phải thận trọng.

BPT, Cilandak 1 December 1974

Yếu tố 10%

Bapak nói: "10% của những người đến với chúng ta sẽ chứng tỏ họ là những vật liệu tốt, và chúng ta phải lấy cái phần 90% kia để lôi kéo họ."

Husein Rofe, The Path of Subud

Bốn loại tâm

Có bốn loại tâm. Loại tâm thứ nhất, hay thấp nhất, thì như đất. Có nghĩa là nếu có gì đó để lại dấu ấn trên đó, thì cái dấu ấn đó sẽ nằm trên đó như có gì đó giậm trên đất.

Loại tâm thứ hai, hay mức độ thứ hai của tâm, thì như nước. Nếu có gì đó tác động trên đó, thì sự náo động tạo ra cuối cùng sẽ trở nên yên lặng. Đó là cái tâm của một người thành tâm kiên nhẫn.

Loại tâm thứ ba có bản chất của không khí. Không gì có thể để lại dấu ấn gì trên đó: một con dao tìm cách cắt nó

sẽ chỉ đi xuyên qua nó mà không ảnh hưởng tới gì.

Loại tâm thứ tư có bản chất của lửa hay ánh sáng. Không gì có thể để lại dấu ấn gì trên đó, bởi tác động của nó là một sự thanh lọc: chẳng hạn, kẻ muốn làm hại mình sẽ cảm thấy hối hận trước khi có bất cứ hành động nào. Một người có tâm của ánh sáng thì có thể biến đổi tất cả những gì mà mình tiếp xúc.

BPT, Toronto 1979

Không đi tìm đúng chỗ

Phần đông những người vào Subud là vì họ không công ăn việc làm, không tiền bạc, hay họ đang đi tìm một người vợ hay người chồng, hay một địa vị khá hơn trong xã hội.

BPT, Paris 22 August 1977

Sự thật và thế gian

Trong văn chương Java có một câu nói là chúng ta đang trải qua một thời kì điên loạn, và nếu muốn được chia chác, thì ta phải tham gia vào sự điên loạn đó; nếu không thì mình sẽ chẳng gặt hái được gì. Nhưng vấn đề là nếu tham gia vào đó, thì chính mình cũng sẽ điên loạn. Nhân vật viết điều đó là một kẻ thông thái, nhưng lại nghèo khổ dù thông thái (hay bởi sự thông thái của mình). Ta không thể trở nên giàu có, nếu chỉ nói sự thật.

BPT, Cilandak 1 December 1974

Những tầng lớp của tưởng tượng.

Trong kedjiwaan ta không thể nói người nào sẽ tiếp nhận được những gì. Một phụ tá nhóm rất có thể được quyền năng của Thượng Đế cho tiếp nhận điều gì thật thâm thúy, thật quan trọng và bao la, khiến thực sự

hiểu biết được, thực sự trở nên anh minh. Nhưng một phụ tá quốc gia thì lại rất có thể còn trong tình trạng u tối và hỗn loạn.

Chẳng hạn, Bapak đôi khi thấy sau khi xong nhiệm kỳ của mình và làm phụ tá nhóm trở lại, một phụ tá quốc gia nọ cảm thấy mình bị trục xuất khỏi nơi trú ngụ của các thần linh! Người phụ tá lên thay thế cảm thấy mình được thăng cấp thành thần thánh.

Bởi các phụ tá cảm thấy như vậy -điều rất thường xảy ra- nên tức khắc có sự ganh ghét, hiểu lầm và cãi lộn giữa họ.

Tổ chức phụ tá chỉ một sự phân chia bốn phần, một sự phân chia trọng trách, để chia bớt gánh nặng.

BPT, Blonay 15 August 1977

Giữ lại đầy đủ cho chính mình

Tôi thường nhớ lại lời khuyên lạ lùng này của Pak Subuh: "Trở ngại lớn nhất cho sự tiến bộ tâm linh là sự mong muốn giúp đỡ người khác. Làm sao ta có thể làm ăn với một vốn liếng hạn chế, nếu mình cho đi những dự trữ mà mình cần cho chính mình để buôn bán?"

Husein Rofe, *The Path of Subud*

Những gì của ma quỷ

Tuy người ta luôn cầu xin: "Lạy Chúa, xin Chúa giải thoát cho cho chúng con khỏi ảnh hưởng của ma quỷ," hay "Xin đừng để cho chúng con tiếp xúc với ma quỷ," nhưng thực ra nếu sự cầu xin đó được đáp ứng, ta sẽ không có tiền bạc, bởi tiền bạc thuộc thế giới của ma quỷ.

Và đó chỉ là *roh raewani* [sức mạnh vật chất] Với *roh nabadi* [sức mạnh thực vật] thì sao? Nếu thiếu *roh nabadi* nơi mình, ta sẽ không thể ăn uống. Ta không thể

sống. Ta sẽ không có một cơ thể.

Chúng ta không sống một mình trên cái thế gian này, hay chỉ nhờ vào sức mạnh và cá tính mình. Chúng ta sống chung với bạn bè mình, với các sức mạnh hạ đẳng. Nên chúng ta phải nhận thức được chúng, chúng ta phải biết cách sống với chúng, cách ứng xử với chúng.

BPT, Vancouver 11 July 1981

Trách vụ của kinh doanh

Kinh doanh là điều kiện tối cần cho Subud, khiến Subud có thể bắt đầu tham gia những công tác từ thiện, những dự án về công tác xã hội và trách nhiệm xã hội. Thiếu tiền tài chúng ta không thể làm được chuyện đó; do đó mà cần phải có kinh doanh.

BPT, Blonay 15 August 1977

Thiện ý

Chúng ta đừng bao giờ nên làm điều gì đó một cách bừa bãi, vì chỉ muốn giúp đỡ những người đồng bào mình. Giúp những người khác là quan trọng và đáng khen, nhưng ta đừng bao giờ làm việc gì mà thiếu suy xét về những hậu quả của nó. Bởi giúp người khác mà không đúng chỗ, điều đó sẽ lại là thuốc độc cho những kẻ được giúp đỡ.

BPT, London 11 August 1959

Sợ hãi là do nafsu

Có rất nhiều người thông minh ở Đức. Tại sao lại có chuyện khi họ phải ăn nói trước mặt nhiều người khác, họ lại sợ hãi? Đó là vì *nafsu* họ làm cho họ câm miệng. Tại sao Bapak không sợ hãi. Đó là vì Bapak không bị

làm cho cảm miêng. Bapak chỉ việc tiếp nhận những gì phải nói, và điều đó tự nhiên tiến hành.

BPT, Cilandak 15 February 1976

Nhìn thấy Đức Phật

Khi đến Ấn Độ cách đây sáu hay bảy tháng, Bapak khai mở cho một người theo đạo Phật được 27 năm. Suốt lúc theo đạo Phật, ông ao ước mà không được toại nguyện được nhìn thấy Đức Phật trong hình thức tâm linh.

Sau khi ông gặp Bapak và Bapak đã khai mở cho ông, ông ban đầu tập latihan theo lối tập thông thường của mình là yên lặng ngồi trong trạng thái tham thiền.

Bapak đưng vào người ông, nói với ông là đừng tập latihan theo cách đó. Bapak yêu cầu ông đứng dậy, rồi nói với ông là phải quy thuận, chứ đừng nghĩ tới bất cứ gì và đừng tham thiền. Ông nghe theo và có thể tiếp nhận; tức là ông cảm thấy có động tác nơi chính mình.

Điều đó tiếp diễn cho tới khi tập latihan được 5 ngày. Theo cách nhìn của ông, ông thấy mình đã vô cùng may mắn, bởi chỉ trong 5 ngày ông đã nhìn thấy trong latihan mình hình thức của Đức Phật. Đó như là một pho tượng, với một hào quang kỳ lạ.

Sung sướng và mãn nguyện, ông nói: "Đó là điều tôi đang đi tìm, bởi với tôi mà trông thấy Đức Phật chỉ một lần thôi, thì cũng đủ cho suốt đời mình."

Bapak liền nói với ông: "Thực ra thì chưa đủ. Bạn chỉ vừa mới biết được, và vừa mới trông thấy pho tượng. Tức là bạn hầu như không thấy được là nó có sự sống hay không. Tuy có thể trông thấy hào quang của nó, nhưng bạn chưa phối hợp được với nó, hay tối thiểu là [đích thực] gặp được nó, thì có thể nói là bạn chưa tới đúng nơi đúng chỗ." "Ừa, thực vậy sao?" "Thực là vậy." Nên ông tiếp tục tập.

BPT, Cilandak 24 November 1973

Hiện diện nơi mình

Điều tùy thuộc các bạn là sự hiện diện trong chân ngã mình. Nếu thực sự có thể trong nơi chốn của chính mình, các bạn có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào được hỏi.

BPT, 16 February 1980

Lối tu khổ hạnh

Điều không hiếm xảy ra là có những kẻ ban đầu tu tập khổ hạnh để mong đạt được một sức mạnh tốt đẹp, nhưng sau đó lại trở nên tàn ác, khiến có thể dùng ảnh hưởng của mình để làm hại người khác, hay khiến họ bệnh hoạn rồi chết. Thế nên, nếu có ý định tu theo lối khổ hạnh, các bạn trước hết phải có khả năng nhận biết cái sức mạnh ngự trị trong lòng mình. Bởi nếu cái sức mạnh thuộc trình độ thấp kém, lối tu khổ hạnh mà mình theo, sẽ chỉ làm nó được tăng cường.

BPT, Cilindak 2 October 1966

Mọi chuyện phải tốt đẹp

Bapak nói: “Khi các bạn nghĩ tới tương lai, mừng tượng một đường lối hành động, dù đó là kinh doanh, hôn nhân, hay bất cứ dự án nào, nếu mọi chuyện đều tốt đẹp mà không có bất cứ vấn đề gì, thì ngay lúc đó các bạn biết được rằng mình hoàn toàn bị thúc đẩy bởi *nafsu*.”

Nguồn: Luqman Mckingley

Tin ở định mệnh

Đừng luôn tức khắc nói tới kiên nhẫn và an phận, như đó là những hoàn cảnh không thể tránh và và do chỉ thị của Thượng Đế. Nhận xét như vậy là không thích đáng. Phần nhiều đó là những điều ăn nói hời hợt, mà không

hiểu gì về nghĩa lí của định mệnh. Và lại, ăn nói như vậy còn là chửi rủa chính mình, và rất có thể sẽ tác động tới những con cháu vô tội của mình.

Susila Budhi Dharma

Phân biệt giới tính trong latihan

Trong sự phụng thờ Thượng Đế chân tâm các bạn phải hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi *nafsu*. Nếu nam và nữ cùng nhau đồng thời tập latihan, điều đó sẽ dễ dàng lôi kéo ảnh hưởng của *nafsu*. Như vậy thì sẽ khiến cả nam lẫn nữ bị xáo trộn bởi *nafsu asmara* [sự luyến ái] mà họ bất lực không ngăn cản nổi.

Pewarta Kedjiwaan Subud February 1970

Những lối hành xử khác nhau cho những trường hợp khác nhau

Chẳng hạn, điều thường xảy ra trong latihan là một người nam có thể tiếp nhận thể này thể nọ về một hội viên khác là người vợ đúng hợp với mình. Có thể người nữ đó cũng tiếp nhận được như vậy trong latihan, nhưng vấn đề là đương sự đã có chồng! Đây là điều gì rất nguy hiểm, một điều mà Bapak phải nói tới một cách rõ ràng, bởi cái có thể xâm nhập vào khắp nơi để đồng nhất với tất cả là *jiwa* -nhưng cái cơ thể mình thì bị hạn định vào một nơi. Vậy nên, điều gì *jiwa* làm được thì cơ thể lại không làm được. Cơ thể không luôn cần phải tuân theo những gì mà *jiwa* tiếp nhận được.

BPT, Barcelona 27 August 1977

Hai con đường tu tâm

Bapak có lần kể một chuyện về hai người con của Adam, không phải là Cain và Abel, mà là hai người con tên là

Said Anwar và Said Anwas. Tóm lại, đó là câu chuyện về hai lối tiếp cận căn bản đối với cuộc sống: lối thứ nhất coi cuộc sống là một ân huệ của Thượng Đế, một sự chuẩn bị cho lúc cuối cùng phải trở về nơi Thượng Đế; lối thứ hai coi nỗ lực của chính mình là một phương tiện chánh yếu khiến đạt được quyền lực.

Trong chuyện đó, Said Anwar là một người con khiêm tốn đi theo con đường của cha mình là Adam, bằng cách quy phục Thượng Đế mà không đòi hỏi gì ngoài việc được gần cận quyền năng của Thượng Đế, không đòi hỏi sự hiểu biết nào ngoài sự hiểu biết của Thượng Đế. Ngược lại, Said Anwas thì ý thức được là trong bản chất mình có cái quyền năng của Thượng Đế mà mình có thể kiểm soát. Được Thượng Đế cho phép, Said Anwas phát huy cái quyền lực của chính mình bằng lối tu khổ hạnh và sự hành hạ chính mình, tới nỗi không còn phải bận tâm tới tất cả những nhu cầu của trần gian, khiến mình trở thành một hiện thể không thể xác. Anwas có uy quyền siêu đẳng tới nỗi tự coi mình là Thượng Đế; thực vậy, Anwas đã tạo nên những thần linh khác cùng với một thiên đàng và địa ngục của chính mình. Anwas kêu gọi nhiều quốc gia tới phục vụ mình, và tạo nên những tôn giáo đa thần của thế giới cổ đại. Tuy nhiên dù quyền thế và huy hoàng tới đâu đi nữa, Anwas vẫn còn là một hiện thể của cái thế giới này, đời đời gắn bó với cái thế giới này bởi những nỗ lực phi thường của mình để đạt được uy quyền trong cái thế giới này. Không như Adam và Anwar, Anwas không thể lên tới nơi chốn đích thực của Thượng Đế. Tuy không giới hạn nhưng uy quyền của Anwas sẽ mất đi cùng với cái thế giới này.

Bapak kết thúc chuyện đó với một sự cảnh cáo. Có nhiều người đi theo con đường của Anwas, sự phát huy quyền lực mình nhờ lối tu khổ hạnh. Ngay cả những kẻ theo các tôn giáo nhất thần -Do Thái, Thiên Chúa và Hồi giáo- cũng đi theo con đường đó. Không ai ngăn cấm các bạn làm điều đó, nếu các bạn muốn, và nếu các bạn trở thành một nhân vật phi thường, thì càng hay. Nhưng các bạn trước hết nên suy xét điều này: ý chí mình có đủ mạnh hay không? Cái khả năng kiềm chế những ham muốn của mình có được phi thường như của Said Anwas?

Điều này sẽ ra sao nếu cuối cùng các bạn chỉ trở thành một ma quỷ hạ cấp đi lang thang khắp thế giới?

Trích trong *Adam and his Children* của Luqman McKingley

Tại sao lại lo nghĩ về chuyện đó?

Bombay, tháng Giêng 1960. Phòng khách trong căn hộ một chung cư của anh Borom Behram tại đường Nepeansea nhìn ra đại dương. Ăn mặc quần và áo sơ-mi cụt tay cho vùng nhiệt đới, Bapak như thường lệ đang ngồi khoan chân trên một chiếc ghế dài để đọc một bức thư từ London.

“Lại thêm một cuốn sách về Subud”, người mím cười nhận xét. Bức thư này đề nghị Bapak nên can thiệp không cho sách xuất bản, bởi nó chứa những điều có thể hại cho Subud¹. Nhưng tại sao Bapak lại phải can thiệp? Subud không là công trình của Bapak. Đó không là công trình của con người. Như thế nào bất cứ ai có thể làm hại nó? Nếu con người có thể gây hại cho nó, thì đó không là của Thượng Đế. Nếu không là của Thượng Đế, thì tại sao Bapak phải lo nghĩ?

Varindra Vittachi, *A Special Assigment*

Phân chia công tác

Bàn chân tự nói với nó: “Thượng Đế không công bằng. Mình đã bị xuống cấp quá mức. Mình luôn phải làm chuyện đi đứng, nhưng khi mình đi lấy đường, thì miệng lại được ăn. Mình chẳng bao giờ được bất cứ gì!”. Bàn tay cũng vậy: “Mình phải mang đồ lên rồi đặt xuống. Mình phải đếm tiền và mọi thứ. Nếu mình được tặng cho thứ gì đó rất đẹp, như kim cương, kẻ được

1 Đó là cuốn *Reflection on Subud* của Husein Rofe. Bức thư là của John Bennett; ông tìm cách không cho nó phổ biến bằng cách mua lại tất cả các bản ấn hành.

hưởng thụ là mắt, và như vậy thì không công bằng.”

Nhưng chân tâm thì trả lời: “Không phải vậy, bởi làm tất cả những công việc của mình, nên các bạn đóng góp cho toàn thể bản chất của con người. Vậy nên, công việc các bạn là cần thiết: mỗi bạn hỗ trợ cho cái toàn thể, khiến cái toàn thể có thể thành một đơn vị duy nhất. Nếu mỗi bạn làm công việc mình, tùy theo những gì có thể làm, thì sẽ không có gì là khó khăn hay nặng nề.”

BPT, Swanwick 9 July 1977

Không cần phải ghen tỵ

Chắc các bạn nghĩ rằng những kẻ rất giàu có thì rất may mắn. Tuy nhiên, nếu các bạn biết được, trong 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày thì có thể là không có giây phút nào mà một kẻ giàu có được an tâm. Cái tình trạng đó luôn tránh né họ, vì họ thường không được yên lòng bởi tất cả những thứ mà họ có và những thứ mà họ phải có.

Các bạn đã tiếp nhận được cái duy nhất mà toàn thể thế giới đang đi tìm -nhưng họ lại không thể tìm thấy gì, dù tốn công sức tới đâu đi nữa.

BPT, New York 11 September 1977

Không thể tránh tội lỗi

Nếu chúng ta nói ăn nói độc hại về một điều gì đó -không chỉ về một con người, mà có thể về bất cứ gì, một đồ vật, một thứ gì là vật chất- thì tức là chúng ta đã phạm tội. Bởi tất cả những gì mình nói tới là những gì được Thượng Đế tạo ra. Điều Bapak gọi tội lỗi là những gì để lại một dấu vết trong bản chất mình.

Và không chỉ có bấy nhiêu. Trong khi sống cuộc đời mình, chúng ta phải làm những điều này nọ, chúng ta phải mặc quần áo, chúng ta phải ăn uống, chúng ta phải giết chết thú vật và thảo mộc -nếu muốn làm một

chiếc bàn bằng gỗ, chúng ta phải giết chết một thân cây là một sinh vật mà sự hiện hữu là chỉ thị của Thượng Đế. Dù làm bất cứ gì trên cái thế giới này, ta không thể không phạm tội.

Vậy nên, cái tín ngưỡng theo đó nếu làm đúng những gì mà tôn giáo ấn định, cách phụng thờ Thượng Đế và những gì phải làm, thì ta sẽ tránh được tội lỗi -điều đó không là sự thật. Nhưng vấn đề là những tội lỗi đó, hay những dấu vết để lại trong đáy lòng mình, là những gì khiến ta không thể cảm nhận và ý thức được sự phụng thờ Thượng Đế của mình.

BPT, Barcelona 27 August 1977

Thanh lọc

Thanh lọc là sự loại trừ tất cả những gì lâu đời ẩn nấp trong chân tâm. Những ai trải qua một thời kì thanh lọc thường cảm thấy nơi mình có thể có một sự hiểu biết mới mẻ, nhưng tất cả chỉ là những gì lâu đời ẩn nấp trong lòng mình. Thế nên, khi trải qua một thời kì thanh lọc, thì đó thường là một trải nghiệm nặng nề với mình.

Tính chất của thanh lọc có ba loại. Ta có thể trong tình trạng điềm nhiên, như trong tình trạng thông thường của mình. Hoặc ta có thể cư xử một cách bất thường, nhưng vẫn còn điềm nhiên. Hoặc sự tiếp nhận của mình có vẻ như khiến mình bị mất trí -những hành vi của mình làm hoảng sợ và đôi khi kinh khiếp, những gì mình nói là những gì bậy bạ và luôn kỳ quái.

Tình trạng thanh lọc chắc chắn sẽ xảy ra, ngày nào các bạn còn theo tập *Latihan kedjiwaan* của Subud. Thực vậy, đó chính là điều cần thiết cho bản ngã mỗi người các bạn, khiến cho tất cả những tưởng tượng và ý nghĩ ẩn nấp trong chân tâm, những gì khiến mình cư xử không mấy tốt đẹp, có thể được loại trừ, và như vậy thì sự phát triển của *jiwa* mình được tiến hành nhanh chóng.

BPT, Cilandak 11 Mayıs 1969

Cuộc sống trước lúc chết

Trong latihan chúng ta ý thức được, tuy đã biết cách đi đứng, là mình được tập luyện cho đi đứng một lần nữa. Mục đích là khiến chúng ta hiểu được sự khác biệt giữa hai cách đi đứng. Cách thứ nhất là đi đứng với nafsu mình. Đó là sự đi đứng chúng ta đã từng biết, sự đi đứng mình luôn làm. Đó là sự đi đứng bởi vì 'Tôi muốn.'

Nếu chúng ta tiếp nhận được cách đi đứng là không do 'Tôi muốn', thì đó là điều chúng ta tiếp nhận được trong *latihan kedjiwaan*. Đó là quyền năng của Thượng Đế. Đó là sự đi đứng do jiwa, mục đích của nó không là cho những nhu cầu của cái thể gian này. Vậy nên, tới lúc cuối cuộc đời mình, khi chân mình đã chết, nội dung chân mình vẫn còn đó. Chúng ta vẫn còn sống. Chúng ta không bị ảnh hưởng bởi những gì đã xảy ra, bởi sự mất mát của cơ thể.

BPT, Hoboken 18 June 1981

Dùng latihan trong đời sống hằng ngày

Để thực hiện được những gì mình mong muốn, các bạn phải, như Bapak đã nói, không nhiều thì ít - nhiều thì tốt hơn - cảm nhận được quyền năng của Thượng Đế *bên ngoài* cái latihan mà mình tập mỗi tuần. Chúng ta thực hiện tất cả những hoạt động của mình trên cái thể gian này với tâm trí mình, với ý chí mình và vân vân.

Nhưng làm những điều đó thì trước lúc hay trong lúc đang làm, chúng ta đừng quên cái trạng thái trong đó mình sắp tập *latihan kedjiwaan*. Nói cách khác là chúng ta trong một trạng thái đừng quên Thượng Đế, như khi mình sắp tập latihan. Điều này có thể là giữa lúc mình làm bất cứ gì.

Kết quả là các bạn sẽ được sự dẫn dắt của quyền năng Thượng Đế ngay giữa lúc mình đang làm gì.

BPT, Melbourne 5 February 1978

Hành đạo theo tôn giáo mình

Điều quan trọng phải hiểu để không có một ý niệm sai lạc bởi những kẻ nói rằng "chỉ latihan là đủ, bạn không cần còn phải hành đạo theo tôn giáo mình". Nếu điều đó xảy ra, *jiwa* các bạn sẽ bị suy sụp, một sự suy sụp tâm linh.

Ngoài việc tập latihan, các bạn vẫn còn phải hành đạo theo tôn giáo mình, theo tất cả những gì được quy định. Như vậy thì phần bên ngoài của mình cũng được lợi: cơ thể mình, những sinh hoạt hằng ngày của mình, công ăn việc làm của mình và quan hệ của mình với những người khác.

BPT, Cilandak 11 November 1986

Được hưởng dẫn

Điều thiên hạ thường nghĩ trong tôn giáo là nếu muốn được gần cận Thượng Đế, thì ta luôn phải cầu nguyện, không lúc nào không cầu nguyện. Nhưng như vậy thì không đúng, bởi đó là điều gì tự ép buộc, điều gì thiếu tự nhiên.

Trường hợp của những gì chúng ta tiếp nhận được trong *latihan kedjiwaan* thì khác hẳn, bởi sự phụng thờ Thượng Đế của chúng ta luôn có đó, trong lúc mình ăn uống, trong lúc mình nghe một ca sĩ hát trên TV, trong lúc mình trông thấy một cô gái đẹp (nếu là một người nam).

Và đó là điều các bạn có thể nghiệm được. Như Bapak chẳng hạn. Nếu Bapak trông thấy một phụ nữ đẹp -người phụ nữ đó không có lợi gì cho Bapak vì không là vợ Bapak và là vợ của ai đó khác- thì cặp mắt của Bapak sẽ tự động nhìn qua chỗ khác. Đó không là vì Bapak muốn như vậy, nhưng là cái quyền năng của Thượng Đế trong đó đã đồng nhất với cái nhìn của Bapak.

BPT, Woodstock 13 September 1977

Kinh Quran là chân kinh

Kinh Quran đích thực là lời nói của Thượng Đế không là một cuốn sách. Chỉ có thể là cái sống động trong bản chất của con người.

BPT, Cilandak 18 June 1986

Sự trừng phạt của thiên thần

Thiên thần không như nhân loại. Nếu họ đánh đập thiên hạ, thì không là với một con dao, một cây búa hay với bàn tay họ. Cách các thiên thần đánh một con người không là cách người này đánh người kia, nhưng điều đó sẽ được chứng tỏ qua những thiếu sót của chính kẻ đó. Chẳng hạn, đương sự có thể chợt bị đau ốm, hay có ai đó bất ngờ làm hại mình bởi những gì họ nói, hay điều gì như vậy. Điều đó xảy ra như vậy. Vậy nên, các thiên thần đã không trực tiếp trừng phạt.

BPT, Cilandak 20 February 1972

Tìm bạn mà chơi

Các bạn nên gần cận những ai có khả năng, đến gần những ai có lòng tốt, đến gần những ai kiên nhẫn, tin cậy Thượng Đế và chân thành quy phục Thượng Đế. Nên gần cận những người sáng suốt, và cuối cùng là nên đến gần quyền năng của Thượng Đế.

BPT, Cilandak 22 June 1974

Tâm linh và tưởng tượng

Đừng để bị ảnh hưởng bởi những kẻ nói rằng "phải đi sâu hơn nữa, càng lúc càng sâu hơn," bởi không có cái gì là sâu hơn và cận hơn trong kedjiwaan. Thực ra, khi nghiệm được kedjiwaan, chúng ta có thể nghiệm được

những gì thâm sâu trong trạng thái bình thường, một cách thông thường. Không có cái gì là "sâu và cạn." Cái đó thuộc tư tưởng và tưởng tượng.

BPT, Melbourne 5 February 1978

Đừng than trách, mà phải hành động

Nếu cứ than trách, điều này có nghĩa là các bạn nguyện rửa chính mình, khiến không tiến bộ được. Đó như là làm cho có khói mù trong mắt mình. Càng than trách, các bạn càng không thể nhìn thấy con đường phía trước. Cách tìm thấy con đường đúng hợp cho mình là *hành động*.

Hiện nay các y sĩ nhận thấy nguồn gốc của nhiều căn bệnh trầm trọng là trí óc. Những căn bệnh đó thực ra là hậu quả của việc than trách trong một thời gian dài lâu. Các bạn than trách là vì tim can mình luôn than trách, và khi cái đó biến thành một thứ bệnh tật gì đó, như vậy thì sẽ càng có hại và khó khăn hơn cho cuộc sống các bạn.

BPT, London 11 August 1959

Tự cho mình là này nọ

Kẻ tự cho mình là tâm linh và trong sạch là kẻ bị nhớ nhuốc. Chính kẻ không còn cho mình là trong sạch mới thực sự trong sạch, bởi không còn vết nhớ nào nơi người đó muốn tự cho mình là trong sạch.

Theo những gì Sharif Horthy và Luqman McKingley nhớ lại từ một buổi nói chuyện tại ngân hàng Susila Bakti, 1 January 1982

Kính gương của cảm xúc

Nếu chân tâm mình thực sự trong sạch, các bạn sẽ không cảm thấy ưa ghét hay ganh tỵ bất cứ ai; các bạn

không cảm thấy mình khác biệt với bất cứ ai; sự trong sạch đó của chân tâm giống với gương kính. Bất cứ lúc nào các bạn có mặt bên cạnh những người khác, họ sẽ mến thích mình và cảm thấy gần cận mình. Nếu người ta không ưa thích mình, điều này nghĩa là bạn chưa ưa thích người ta. Cảm xúc của mình được phản chiếu lại nơi cảm xúc của những người khác đối với mình.

BPT, Cilandak 29 Mayıs 1986

Câu hỏi trọng đại

Có lần trong lúc Bapak đến thăm Marseilles, tôi hỏi người về một trong những chuyện kỳ quái của mình: "Điều gì sẽ xảy ra cho một con người khi người đó chết?" Tôi còn nhớ là mình đang chuẩn bị để bị khiển trách, nhưng đó hoàn toàn không là điều đã xảy ra. "Varindra, bạn là một ký giả, nên phải học cách hỏi những câu sắc bén hơn." Bapak nói (Usman thông ngôn). "Hỏi điều gì xảy ra cho một kẻ đã chết thì được cái gì? Kẻ đó là ai?" Điều gì xảy ra cho một kẻ đã chết sẽ không giống điều xảy ra cho kẻ khác. Hiển nhiên câu hỏi của tôi thật ngớ ngẩn, nên tôi lúng túng cúi đầu xuống.

Sau một lúc, Bapak bớt gay gắt nói: "Bạn chưa tới chỗ tiếp nhận và hiểu được tất cả câu trả lời. Nhưng Bapak sẽ cho bạn hay điều gì bạn hiểu được. Bapak sẽ nói một cách thật khái quát, và nếu nói hay viết về điều đó, thì bạn nên luôn vạch ra cho thấy đó là những gì khái quát.

Khái quát thì có ba trường hợp theo đó chuyện gì có thể xảy ra sau khi ta chết.

- Điều thứ nhất và là điều đối với phần đông mọi người là họ hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi sức mạnh vật chất của cái trần gian này. Khi họ chết, jiwa họ dày đặc sức mạnh vật chất kiến họ trở lại cái trần gian vật chất này với cơ thể họ.
- Có lẽ nhận thấy tôi kinh hãi vì cái viễn tượng đó, không chỉ cho họ mà cho cả chính mình -nếu chuyện

đó xảy ra- nên Bapak tức khắc nói thêm:

- Nhưng Thượng Đế luôn nhân từ. Một trong những con cháu họ, trong vòng bảy thế hệ, có thể nhận được ân huệ của Thượng Đế; sự phụng thờ của người đó có thể ảnh hưởng tới linh hồn của những tổ tiên bám giữ cái trần gian này, khiến họ bắt đầu tiến bước về nơi cội nguồn mình.

Điều thứ hai có thể xảy ra là trường hợp những người chân thành phụng thờ Thượng Đế theo khả năng mình. Họ đi lễ tại chùa Hồi, tại nhà thờ và chùa chiền, và hành lễ theo quy định. *Jiwa* họ có thể không dày đặc sức mạnh vật chất, nên khi chết, họ không trở lại cái trần gian này mà bay lượn trên đó. Họ là những 'hồn ma' mà thiên hạ thường trông thấy.

Có hai khả năng chuộc tội cho những người đó. Cái thứ nhất là một trong những con cháu họ trong vòng bảy thế hệ có thể giao tiếp được với ân huệ Thượng Đế, và điều đó đụng chạm vào họ khiến họ có thể lên đường tới cái thế giới đích thực của con người.

Cái thứ hai là đầu thai. Nếu trạng thái của một người đàn ông và đàn bà lúc giao hợp trên trần gian tương tự với của người chết, thì 'kẻ bay lượn' có thể nhập vào sự giao hợp đó để trở thành linh hồn một đứa bé có thể sinh ra từ đó. Đứa con đó có thể giao tiếp được với ân huệ Thượng Đế trong lúc còn sống, và khi chết sẽ bắt đầu cuộc hành trình của mình tới cái thế giới đích thực của con người.

Trường hợp thứ ba thì có ít người hơn hết, chỉ gồm những ai đã tiếp nhận được sự giao tiếp với quyền năng của Thượng Đế trong lúc còn sống. Tùy theo sự chân thành quy thuận và mức độ thanh lọc của mình trong lúc sống, thì khi tách biệt khỏi cơ thể, linh hồn người đó chẳng bao lâu sẽ đến được cái thế giới đích thực của con người. Cái linh hồn đó sẽ không lưu lại trong không khí của trái đất, mà sẽ vượt ra ngoài thái dương hệ để cuối cùng lên đường về nơi cội nguồn mình.

Bapak ngưng nói vì cảm thấy sự trang trọng của những gì mình giải thích đối với Usman và tôi. Người

nói đùa: "Không có gì bảo đảm!"

Bapak nhắc lại điều mình đã báo cho hay trước: đó là nói một sự khái quát và chỉ là một phần của sự thật.

Varindra Vittachi, A Special Assignment

Thượng Đế còn cao siêu hơn cả tôn giáo

Chúa Giê-Su có khả năng chữa bệnh cho kẻ đau ốm, thậm chí còn làm cho người ta sống lại. Và không chỉ có thế. Nếu ai đó kêu gọi tên cái tên của Giê-Su thì kẻ đó sẽ được lành bệnh chỉ bằng cách kêu gọi cái tên đó.

Thiên hạ nói: "Nếu là vậy và bởi sử sách đã không thuật lại chuyện Thiên Sứ Muhammed đã từng chữa bệnh cho ai hay làm cho người ta sống lại, thì như vậy tức là Giê-Su tiếp nhận được khá hơn Muhammed."

Sự thật không là vậy. Thiên Sứ Muhammed hoàn toàn không như Chúa Giê-Su, và những gì người tiếp nhận được là tùy theo bản chất mình. Do đó mà người ta gọi Thiên Sứ Muhammed là *Rasulullah* hay Sứ Giả của Thượng Đế. Người ta gọi Chúa Giê-Su là *Roh Allah* (Tinh Thần của Thượng Đế), nghĩa là Đứa Bé của Thượng Đế. Do đó mà điều này là không đúng, nếu người Thiên Chúa giáo coi Chúa Giê-Su là Con Trai của Thượng Đế. Nhưng một lần nữa, tâm trí đã hiểu lầm. Họ nói: "Đúng là vậy, nếu là Con Trai thì người cũng y như Thượng Đế." Đột nhiên ta có *hai* Thượng Đế. Nhưng Thượng Đế còn cao siêu hơn nhiều, bao la hơn nhiều những gì mà bất cứ vị thiên sứ nào đã tiếp nhận được. Cái tầm vóc của những gì mà Chúa Giê-Su tiếp nhận được là bản thân mình. Cái tầm vóc của những gì mà Thiên Sứ Muhammed tiếp nhận được là cái tầm vóc của chính mình. Thượng Đế là gì thì đó là điều vượt hẳn ra ngoài tất cả những gì mà bất cứ con người nào có thể tiếp nhận, dù đó là một sứ giả của Thượng Đế hay một thiên sứ.

Tương tự, người ta thường dễ dãi nói: "Sự tiếp nhận cuối cùng của Thượng Đế là Thiên Sứ Muhammed. Sau Thiên Sứ Muhammed sẽ chẳng còn ai tiếp nhận được

nữa bất cứ ân khải mới mẻ nào, bởi đó là ân khải cuối cùng, hoàn thiện của Thượng Đế.”

Nhưng Thượng Đế còn cao siêu hơn, cao siêu hơn nhiều tất cả những gì mà Thiên Sứ Muhammed đã tiếp nhận. Ân khải của Thượng Đế được ban cho bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào mà Thượng Đế muốn.

BPT, Cilandak 18 June 1986

Cảm nhận tình trạng cân bằng

Thời tiết và mùa màng cân bằng nhau; thịnh và suy, thủy triều lúc cao lúc thấp, thì đều như nhau. Nhiều người không ý thức được điều đó. Trong những lúc hạnh phúc họ mong đợi tiếp tục được hạnh phúc, và trong những lúc khốn khổ thì đó sẽ là những lúc tiếp tục bị khốn đốn. Họ nên đi tìm sự cân bằng trong cuộc sống, và đó là điều chỉ Thượng Đế mới có thể ban cho. Nếu cảm nhận được như vậy, các bạn chỉ việc chấp nhận; các bạn không lấy thế làm vui mừng, mà chỉ coi chuyện đó là thông thường.

Bapak Talk, Cilandak 2 July 1985

Nhân loại đến từ một nơi rất xa xôi

Khi tôi hỏi Bapak là thuyết của Darwin đúng hay sai, Bapak đáp (Usman thông ngôn): “ Darwin đã nói đúng. Nhưng các môn đồ của ông thì không. Darwin là một người khiêm tốn tin ở sự hiện hữu của Thượng Đế. Nhưng các môn đồ ông thì lại thấy có một hố sâu giữa loài khỉ cao cấp nhất và loài người kém cao cấp nhất. Nên họ tự ý thêm vào một ‘sự liên hệ còn thiếu’ để vượt qua kẽ hở đó. Sự liên hệ đó sẽ luôn luôn thiếu.” Bapak cho hay là khi cái cơ thể vật chất của mình đã được ‘chuẩn bị’, linh hồn con người đến từ cái thế giới đích thực bên ngoài thái dương hệ, để coi đó nơi đây là nơi cư ngụ. Đó là cách Adam đã sinh ra.

Trốn chạy hiện tại

Điều này thường tình với những kẻ nghiên cứu tâm linh, hay muốn biết về tâm linh: họ luôn chú ý tới quá khứ. Họ nghiên cứu những hoàn cảnh và không khí có xưa kia, để từ đó tìm cách nắm bắt lại những gì đã có. Họ tìm cách đi ngược lại thời gian từ hiện tại để đi tìm những gì đã có trước kia.

Nhưng đó hiển nhiên là điều không hợp với ý Thượng Đế. Thượng Đế tạo ra vạn vật để vạn vật đi tới phía trước và tiến triển. Một thân cây mọc từ thấp thành cao; ta sẽ không bao giờ tìm thấy một thân cây mọc từ cao xuống thấp.

Bapak Talk, Bristol 27 June 1977

Địa ngục là cái thế giới này

Cái năng lực của sự sống mà chúng ta có nơi mình, có thể trải dài giữa thiên đàng và địa ngục, nhưng *nafsu* thì chỉ có thể có nơi địa ngục là cái thế giới này.

Bapak Talk, Bristol 27 June 1977

Trực tiếp hiểu biết

Khi Bapak tới thăm chúng tôi ở Ceylon, có ai đó hỏi người về tình trạng linh hồn hiện nay của một tôn sư mà mình đã theo trong nhiều năm. Bapak bảo tôi đứng lên để trải nghiệm. Tôi nhắm mắt lại, tịnh tâm và chợt cảm thấy một sức nặng rất lớn đè nén mình. Tôi té ngã như một khúc gỗ bị đốn hạ. Điều đó không thể tránh cũng không thể giả vờ được. Tôi té ngã một cách nặng nề và vụng về.

Bapak nói, có vẻ như khá buồn bã đối với tôi: “Vẫn còn nơi đây, trên cái thế gian này.”

Varindra Vittachi, A Special Assignment

Nguồn gốc của thể thao

Xưa kia, thể thao là một sự biểu hiện của nhân văn. Mỗi ngành văn hóa đều có một khởi điểm từ đó con người hiểu được cái quyền năng của Thượng Đế bao bọc và hiện hữu nơi mình.

Nguồn gốc của hầu hết các môn thể thao hiện nay đều không là linh hồn con người. Do đó mà nó không phục hồi hay gột sạch bản ngã, mà đôi khi lại có hại cho cho những ai chơi những môn đó chỉ để giúp vui cho khán giả.

Bapak Talk, Cilandak 31 Mayıs 1968

Thận trọng tiếp cận

Nếu các bạn thắc nghiệm về một điều gì đó từ chỗ nhìn của kedjiwaan, thì những gì mình tiếp nhận được là mọi việc đều dễ dàng, không có gì là khó khăn, mọi việc sẽ tự động xảy ra. Đó là khi các bạn nhìn từ kedjiwaan; cái nhìn của kedjiwaan là như vậy. Nhưng đừng có cảm tưởng là cái thế giới của lao động, cái thế giới vật chất, là như vậy.

Bapak Talk, Cilandak 31 Mayıs 1986

Từ ngữ chuyên môn

“Kinh doanh” không có nghĩa là chạy theo đồng tiền hay trở thành một con buôn. Kinh doanh là bất cứ nỗ lực nào để đáp ứng những nhu cầu của cuộc sống mình trên cái thế gian này, với điều kiện là các bạn có thể tiếp nhận,

làm được công việc mình với một nội dung.

BPT, Melbourne 5 February 1987

Nội dung của con người

Có bốn bức tường trong cơ thể hay bản ngã con người. Bức thứ nhất là cái cơ thể thô thiên hay vật chất. Bức thứ hai là cái cơ thể của cảm xúc. Bức thứ ba là cái cơ thể của tri thức, và bức thứ tư là cái cơ thể của tâm thức. Bapak vẽ ra thì như thế này [Bapak vẽ bốn vòng tròn đồng tâm, vòng tròn ngoài cùng là bức tường thứ nhất hay thô thiên nhất].

Thực ra, cái sức mạnh hay sự chấn động mà các bạn tiếp nhận và nghiệm thấy trong lúc khai mở và cảm nhận được trong lúc tập latihan, thì không có gì là kỳ lạ; đó không là một sức mạnh ngoại lai mình không nhận ra, mà là đã có trước khi cái hình hài vật chất này hiện tồn. Cái sức mạnh mà Bapak nói tới thì có bên trong của tất cả những gì là bên trong, và bên ngoài của tất cả những gì là bên ngoài. Nó đã có trước khi tất cả những gì là trước kia, và đến sau tất cả những gì là sau cùng.

Nếu nó đã luôn có và không lạ lẫm gì với mình, thì tại sao ta vẫn còn cảm thấy đó là cái gì kỳ lạ và vẫn còn cảm thấy mình không tiếp nhận được rõ ràng?

Đó là vì bản ngã mình bị bao bọc bởi những sức mạnh thấp hơn con người, những gì đáng lý ra phải là những bạn đồng hành của mình trong cuộc sống.

Những sức mạnh Bapak nói tới là như sau: sức mạnh vật chất, hay thực chất của khoáng vật, của những gì có trên cái thế giới này, trên trái đất, những gì mình trông thấy cũng như chưa trông thấy; cái thứ hai là sức mạnh thực vật; cái thứ ba là sức mạnh thú vật; và cái thứ tư là sức mạnh của chính con người. Những sức mạnh đó quả thực là những bạn đồng hành của con người, khiến ta có thể sắp đặt cuộc sống mình mà hành động đúng hợp.

Ngoài những sức mạnh đó là những bạn đồng hành của con người, Thượng Đế còn muốn ta có những thị hiếu [nafsu] khiến ta có tinh thần lao động và trở nên năng động. Nơi trú ngụ của những thị hiếu là tim can, trong tim can của ý chí.

Có bốn loại thị hiếu hay ham muốn. Loại thứ nhất gọi là *aluamah*, sự hiểu thẳng; loại thứ hai là *amarah*, cái thị hiếu trở nên giàu có hay đoạt lấy của cải cho chính mình; loại thứ ba là *supiah*, hay cái thị hiếu mong muốn cho mình là kẻ tiếng tăm và được biết tới nhất; loại thứ tư là *mutmainah*, cái tim can mà bản chất là mong muốn cho mình thành kẻ minh triết nhất.

Ta cần phải có những thị hiếu đó, khiến không bị trở nên bất động như một đồ vật, hay như một thảo mộc, hay một thú vật, hay như một con người thiếu học thức.

Ngoài điều đó ra, bên trong bản ngã mình, tức là trong cơ thể của cảm xúc, ta cũng có bốn loại cảm xúc. Cái thứ nhất là cảm xúc muốn chấp nhận, tức là sự kiên nhẫn; cái thứ hai là cảm xúc quy thuận; cái thứ ba là cảm xúc *tawakul*, nó chỉ ban tặng mà không mong đợi bất cứ gì được hoàn trả; cái thứ tư là *ikhlas*, tức cái cảm xúc chỉ có Thượng Đế mới là chủ nhân của mọi thứ.

Đó là bốn loại thị hiếu và bốn loại cảm xúc, trong hai nhóm đó, nhóm thứ nhất cư ngụ trong tim can của ý chí hay "tiểu tim can", còn nhóm thứ hai thì cư ngụ trong cái tim can là *hati sunubari* [tim can thâm sâu].

Hai nhóm phụ tùng mà Bapak vừa nói tới, là những gì hoạt động làm thức tỉnh bản ngã mình, khiến ta có thể đáp ứng những nhu cầu của mình trên cái thế gian này. Nhưng ta bắt buộc phải dùng trí tuệ mình và có những nỗ lực để bảo đảm sự an toàn và hạnh phúc của mình. Vậy nên, dần dần, do ảnh hưởng và áp lực của cuộc sống thường xuyên đòi hỏi sự chú tâm của mình, nên ta bắt buộc phải quên đi sự kiên nhẫn, sự chấp nhận tin cậy, sự quy thuận và chân thành phục tùng đối với Thượng Đế.

BPT, The Hague 29 September 1957

Pháp thuật

Pháp thuật là đức tin ở những thần chú, những điều cầu xin và thỉnh cầu. Con đường của Subud thì không như vậy. Có thể nói đó là điều gì không thánh thiện. Tất nhiên các bạn có thể cầu xin cho mình được giàu có, và nếu luôn cầu xin, thì có những thần chú cho điều đó. Vậy nên, mục tiêu của các bạn là trở nên giàu có, nhưng lại không có lợi cho cảm xúc và *jiwa* -bởi cảm xúc và *jiwa* bị giao phó cho cái mục tiêu trở thành giàu có. Nên các bạn trở nên giàu có, nhưng sau này, khi mình chết, đó là nơi mình sẽ đến.

Ở Java thiên hạ có điều họ gọi là *reog* -có rất nhiều những gì dùng thần chú, kể cả năng lực và động tác². Những động tác và năng lực đó cũng có thể biểu hiện nơi một kẻ bị ma ám; bởi đã dùng một thần chú, nên kẻ đó bị ma nhập.

Vậy nên, các bạn không nên dễ dãi tin tưởng bất cứ gì, mà chỉ tin ở chính mình trong lúc đối diện Thượng Đế.

BPT, Cilandak 31 Oktober 1972

Như thế nào là chân kiến

Đừng tìm cách đem tư tưởng và tri thức mình đi sâu vào chân tâm, như vậy thì sẽ không làm được gì. Trí tuệ không thể thăm dò những chiều sâu đó, nếu đó không chính là ý muốn của Thượng Đế. Như vậy thì sẽ có một nguồn suối tràn ra từ nơi bên trong mình, và những cánh cửa sẽ mở ra, những hình thái thô thiển của chúng ta sẽ mở ra, cửa sẽ mở rộng ra từ nơi bên trong của chân tâm.

BPT, London 27 November 1957

² Tiếng Anh là energy và movement. Điều muốn nói có lẽ những pháp thuật và những động tác trong lúc tu tập mà bên ngoài trông giống với latihan của Subud.

Cái gì đang làm chuyện ăn uống?

Nói chung thì người ta không bao giờ thấy mình đang “tại gia.” Họ luôn lang thang đây đó, ngay cả trong lúc đang ngồi. Ngay cả trong lúc đang ăn uống, họ đang nói về một chuyện gì đó, nên không phải là họ đang ăn uống, mà câu chuyện hay cái chủ đề đàm luận của họ.

BPT, Sydney 30 Mayıs 1958

Cái bề ngoài khiến lầm lẫn

Thực sự đó là công việc của trí óc và tư tưởng trong suốt lúc đó. Như các anh em trong trạng thái Yoga của chúng ta đây; trông họ có vẻ an nhiên khi họ ngồi hút thuốc nơi đây, nhưng những tưởng tượng của họ thì cứ đi tới đi lui. Thực vậy, họ giật mình khi Bapak đến nói chuyện với họ. Họ kinh ngạc. Điều gì khiến họ như vậy? Họ trả lời là họ có rất nhiều điều phải nghĩ tới trong lúc đó, và nếu có ai đến hỏi chuyện họ, thì điều này như là họ bị trúng bom đạn! Trong khi đó nếu ta an nhiên, thì sẽ không có gì có thể khiến mình kinh ngạc.

BPT, Cilindak 5 November 1978

Vấn đề chú tâm

Tôi có một thắc mắc không được giải đáp trong nhiều năm. Điều đó là như thế này: tôi phải làm gì nếu sự chú tâm của mình đi lang thang trong lúc latihan? Tôi luôn chú tâm, nhưng lại không kiểm chế được, nó đi vào mộng mơ và tư tưởng. Trong latihan trong một lúc ngắn ngủi, tôi hiện diện nhưng chẳng bao lâu lại bị lạc lối. Tôi nhớ đã từng nói với Laura (bà xã mình) cách đây nhiều năm: em đặt nơi nào sự chú tâm của mình trong latihan? Bà đáp: Ô, em nghe nhạc. Đó là một cách, nhưng tôi vẫn còn hỏi nên đặt nó ở đâu.

Chỉ trong năm vừa qua tôi mới được giải đáp. Bapak

nói: “Điều quan trọng là ở nhà mình, tại nơi chốn của chính mình, tức là trong cơ thể mình. Điều cốt yếu là ở nhà, tại nơi chốn của chính mình, khiến Thượng Đế có thể đến nơi mình”.

Điều đó đúng là như vậy, và tôi mong nó sẽ được viết nổi bật với những nét chữ bằng vàng.

Raymund Gawen trong Subud Journal February 1990

Đừng cố gắng

Có lần người ta hỏi Bapak: “Một vài hội viên thấy khó khăn không thể dẹp bỏ trí óc trong lúc latihan. Cái thái độ nào mà trí óc phải có để làm ngưng lại những ý nghĩ, cảm xúc và mong muốn trong lúc latihan?”

Bapak đáp: “Ta không cần phải ngăn cản các ý nghĩ, cứ để cho tự nhiên! Bởi dần dần các bạn sẽ nhận thấy sự tách biệt giữa tư tưởng và cảm xúc, và những tư tưởng thường xuyên hoạt động sẽ tự động ngưng lại.”

BPT, New York 19 July 1963

Bảy loại sức mạnh

Điều luôn được nói tới trong tất cả các thánh thư là Thượng Đế đã tạo ra loài người, Thượng Đế đã ban cho ta những trang bị để sống trên cái thế gian này. Đó là tâm trí và một loạt những sức mạnh hạ đẳng nhờ đó ta có thể làm việc để đáp ứng những nhu cầu của mình trên cái thế gian này.

Cái sức mạnh đầu tiên, cái sức mạnh ảnh hưởng nhiều nhất tới con người là sức mạnh *vật chất*. Người ta thường mô tả nó là thuộc mức độ *raewani*, hay mức độ ma quỷ, và đó là một thành phần của bản chất mình.

Cái kế tiếp là sức mạnh *thực vật* [*nabati*] và cũng là một thành phần của bản chất mình. Đó là cái sức

manh làm cho thảo mộc là những gì trở thành thức ăn của mình. Khi ăn những thảo mộc đó, ta có hình hài của cái cơ thể bao gồm xương thịt này.

Trong bản chất mình còn có sức mạnh *thú vật* [*khewani*] mà chúng ta nhận biết được qua việc ăn thịt thú vật. Ngoài ra còn có những thú vật nhỏ li ti sống nơi bên trong các thảo vật, và thậm chí còn trong cả cái không khí mà mình hít vào. Chúng ta rất cần cái sức mạnh đó, sức mạnh thú vật, bởi đó là cái khiến mình có ý chí và nghị lực để lao động.

Cùng với cái sức mạnh đó còn có một sức mạnh nữa cũng là một thành phần của bản chất mình, và đó là sức mạnh thuộc mức độ *con người* [*jasmani*], một sức mạnh mà ta không thể tiếp giao qua việc ăn uống, bởi những người khác cũng có một bản chất y như chúng ta: đó là cái sức mạnh ảnh hưởng tới mình qua sự tiếp xúc với người khác giới tính.

Ngoài sức mạnh con người còn có sức mạnh thuộc mức độ *rohani* -ta không thể không nói nó là "bên trong" mình, mà đúng ra là bao bọc và hướng dẫn mình. Bản chất của sức mạnh *rohani* là nó không ham thích bất cứ gì trên cái thế gian này. Một vài người chúng ta, những ai đã tiến triển nhiều hơn, có lẽ đôi khi đã nghiệm thấy ảnh hưởng của cái sức mạnh đó. Khi ta như là không còn ham thích sở hữu bất cứ gì từ cái thế gian này. Đối với một chứng nghiệm như vậy, tim can mình phải thật kiên định, bởi ngay lúc đó ta cảm thấy như mình sắp chết.

Bao bọc con người còn có một sức mạnh thuộc mức độ *rachmani*, cái sức mạnh khiến ta có khả năng tin tưởng quyền năng của Thượng Đế.

Cũng còn có một sức mạnh nữa bao bọc con người là sức mạnh *rabbani*: cái sức mạnh có uy quyền tuyệt đối mà người ta gọi là sức mạnh của các Thiên Sứ, như Chúa Giê-Su, Thiên Sứ Muhammed, Thiên Sứ Mose, Abraham và vân vân.

Giảng giải về các sức mạnh siêu đẳng thì chẳng có gì là khó, như Bapak vừa làm. Nghiệm được những sức

manh đó với chúng ta vẫn còn là một đường dài thật dài mà chúng ta phải đi. Đó là vì trước hết ta phải chối bỏ cái mình rất khó chối bỏ: cái Tôi của mình. Bởi có ai trong chúng ta mà muốn bị xuống cấp, bị nghèo khó, bị ngu đần, bị coi thường đâu? Thông thường, bất cứ những gì mình làm, chúng ta vẫn còn mong muốn được giàu có, được khôn ngoan, hay tối thiểu sở hữu được những gì đó mà không bị nghèo túng.

BPT, Wolfsburg 27 July 1977

Roh ilofi và roh kudus

Thượng Đế cần điều gì khiến con người biết được chính Thượng Đế mới che chở cho họ, chính Thượng Đế mới có uy quyền, chính Thượng Đế mới tạo ra họ. Do đó mà Thượng Đế đã tạo cái linh thần gọi là roh ilofi [trong Hồi giáo], điều có lẽ trong Thiên Chúa giáo gọi là Thánh Linh. Roh ilofi giống như một sứ giả của Thượng Đế; đó là cái linh thần giống như bản chất và quyền năng của Thượng Đế, khiến nó tiêu biểu và biểu hiện nơi tất cả các bạn. Người ta có thể trông thấy nó, hiểu được nó, đựng vào nó hay được nó đựng vào mình. Cái sức mạnh thánh thiện đó hiện diện nơi mỗi sức mạnh; do đó mà người ta nói rằng roh ilofi là vua chúa của tất cả các sức mạnh.

Ngoài cái đó ra, Thượng Đế còn ban cho nhân loại một lối khác - đó là roh kudus. Đó là điều gọi là sức mạnh của thiên thần. Quyền năng của Thượng Đế đã thu xếp cho hai sức mạnh đó có uy quyền: sức mạnh roh ilofi nằm trong mỗi bản chất, trong mỗi sức mạnh, còn sức mạnh roh kudus thì bên ngoài mỗi sức mạnh, bên ngoài mỗi bản chất. Vậy nên, ta có thể được đựng vào, hay quyền năng của Thượng Đế đựng vào bên trong và bên ngoài của chính mình.

BPT, Singapore 12 June 1982

Thái độ nghèo khổ

Cái thái độ nghèo khổ là điều cho rằng những tài nguyên của mình bị giới hạn, và nếu những gì mình có không còn nữa, thì ta sẽ không bao giờ có thêm bất cứ gì. Đừng phô trương cái thái độ nghèo khổ đó, mà hãy có một thái độ sống động trong tim can mình.

BPT, Singapore 12 June 1982

Được lợi lây

Nếu gần cận một kẻ giàu có, ta sẽ dần dần được lợi lây bởi kẻ đó; nếu không được một triệu, thì cũng là mười hay một trăm ngàn! Nếu gần cận một anh hề, ta cũng dần dần có thể thành một anh hề. Nếu gần cận một kẻ thông minh, ta cũng sẽ thông minh, tuy chỉ bằng một nửa. Nhưng nếu gần cận Thượng Đế, dần dần ta sẽ tiếp nhận được của Thượng Đế điều vượt ngoài cái thông thường. Do đó mà tôn giáo phải được ưu tiên. Tôn giáo là căn bản cho người ta trở thành những con người thực sự là người.

BPT, Cilindak 15 February 1976

Biết được điều gì là quan trọng cho chính mình

Trong Subud không ai bị ép buộc nên hay không hành đạo theo tôn giáo mình. Tất cả là ăn thua ở chính mình; đặc biệt các bạn được tùy ý tuân theo những gì là thông thường trong xã hội mình, không làm hại thanh danh mình.

Chẳng hạn, nếu các bạn vào Subud mà chột không đi lễ tại nhà thờ nữa, thì những bạn bè [đi làm lễ với mình] sẽ thất vọng và không hài lòng. Thế nên, điều này tùy thuộc các bạn, cách các bạn muốn ứng phó với những lỗi hành đạo của tôn giáo mình. Nhưng điều quan trọng là các bạn tiếp tục tập latihan, khiến tự mình biết được

khi nào cần phải phụng thờ theo lối ngoại diện của tôn giáo mình và khi nào điều đó chẳng lợi ích gì. Thế nên, điều này là quan trọng: các bạn phải có khả năng tự mình cảm nhận được mà không bị ảnh hưởng bởi bất cứ ai; các bạn phải tự mình biết được điều gì là phải hay trái.

BPT, Norwich 23 June 1977

Những thuộc tính của Thượng Đế

Chỉ Thượng Đế mới không là nam hay nữ, bởi Thượng Đế không có giới tính, Thượng Đế không có tuổi tác, Thượng Đế không có màu sắc –hoàn toàn không có gì là những thuộc tính của Thượng Đế.

BPT, Barcelona 27 August 1977

Thượng Đế không hề có kẻ thù

Điều này không như thiên hạ nói: sức mạnh ma quỷ là "kẻ thù" của Thượng Đế. Làm sao các *setans*, ma quỷ, có thể trở thành những kẻ thù của Thượng Đế, hay làm sao Thượng Đế có thể đi tìm một kẻ thù? Nếu Thượng Đế có kẻ thù, kẻ chống đối, thì đương nhiên phải có một sự cân đối: được coi là kẻ thù của Thượng Đế, sức mạnh ma quỷ là đối lập sẽ ngang tài ngang sức với Thượng Đế. Nếu không là kẻ thù, thì không thể là vậy được.

Thượng Đế không hề có kẻ thù, bởi các *setans* cũng đã được Thượng Đế tạo ra. Tất cả các sức mạnh đều chứa đựng, được bao bọc bởi quyền năng của Thượng Đế.

BPT, Oslo 20 Jul 1977

Công dụng của âm nhạc

Tôi được đặc quyền chơi nhạc nhiều lần trước mặt Bapak. Lần cuối cùng là tại nhà Bapak ở Cilandak trong

năm 1984, khi tôi hỏi mình có thể hay không chơi cho Bapak nghe một vài bản dân ca của Ireland, với ống sáo uilleann, một nhạc cụ mà tôi rất thích và đã mất nhiều năm học cách chơi. Bapak có vẻ như thành thật rất muốn nghe, nên cho phép tôi chơi.

Trước khi tôi bắt đầu, Bapak giải thích (Raymond Lee thông ngôn) là âm nhạc "chân thực" đến từ một nơi chốn hoàn toàn trống vắng. Nếu ta chơi nhạc từ nơi chốn đó, những gì mình chơi sẽ không là một sự bắt chước. Đó sẽ là cái gì mới mẻ, một âm nhạc mình chưa từng nghe trước kia. Ngoài ra, nó còn lôi cuốn những người khác.

Sau khi tôi chơi một vài giai điệu, Bapak nhận xét và hỏi tôi: "Bạn đã từng chữa bệnh cho bất cứ ai, bằng cách chơi nhạc cụ này?" "Theo tôi biết thì chưa," tôi nói, trong sự cố gắng tỏ ra hóm hỉnh. "Bapak có một chứng nghiệm chữa bệnh cho Ibu Sumari³ bằng cách chơi nhạc gambang cho bà nghe," Bapak nói. "Đồng thời việc chơi nhạc của Bapak cũng đã tỏ ra lôi cuốn được người ta, nên họ đã thâu thanh để phân phối khắp thế giới. Nhưng đó hoàn toàn không là ý định của Bapak!"

Tôi hỏi: "Đã có một ông thầy nào dạy cho Bapak chơi nhạc gambang?" "Chưa, chưa từng có," Bapak nói. "Khi đã tiếp xúc với nội tâm mình, bạn sẽ là ông thầy giỏi nhất của chính mình."

Theo hồi ức của Dirk Campbell

Thành phần của quá trình

Khi tôi đến nhà Bapak để từ biệt trong lần đầu đến thăm Indonesia, Bapak hỏi tôi: "Cái cảm tưởng nào là chánh yếu mà bạn đem theo từ Indonesia?"

"Tình huynh đệ, Bapak" tôi đáp. "Tôi đã nhìn qua được thể nào đích thực là tình huynh đệ. Nhóm chúng tôi thiếu hẳn tình huynh đệ. Chúng tôi luôn tranh cãi. Tôi không

3 Bà vợ thứ nhì mất trong năm 1971

hiểu điều gì đã xảy ra cho chúng tôi. Mà tôi lại là một kẻ tệ nhất!”

Bapak cười rồi nói: “Không có gì mà phải lo nghĩ hay ganh tỵ với nhóm Jakarta. Bạn đã phải tới đây để quan sát cái nhóm này một vài năm trước đó lúc ban đầu. Còn tệ hơn nhiều nhóm của bạn ở Colombo!”

Bapak giải thích một cách hết sức đơn giản cái quá trình mà mỗi nhóm trên thế giới phải trải qua: “Lấy thí dụ một giếng nước đầy cát bùn dơ bẩn dưới đáy. Bạn lấy một nắm cát từ đáy để vớt bỏ nó lên bờ. Trước đó nước giếng trong vắt, nhưng bây giờ thì đầy bùn và bị xáo trộn. Tuy vậy, giếng nước thì đã trong lành hơn được một chút.”

Varindra vittachi, A Special Assignment

Thực tế

Với chúng ta tất cả đều là thực tế: không có gì là những chuyện hấp dẫn, những điều tự cho mình là cao siêu. Các bạn có thể nhìn thấy tình trạng mình từ chính cuộc sống mình.

Người ta luôn nói rằng nếu muốn gặp một thiên thần, thì chính mình cũng phải là một thiên thần. Tất cả đều ăn thua ở thực tế. Ta không có triển vọng có thể lên thiên đàng sau khi chết, nếu chính mình chưa nghiệm thấy thiên đàng trước đó -ngay cả khi đó chỉ là một sự nếm mùi, một vật mẫu. Vậy nên, bất cứ những gì mình tin là sự thật, các bạn phải chứng minh cho chính mình thấy. Chính cái khả năng chứng minh cho chính mình thấy đó là kết quả của lối tu tập này [*latihan kedjiwaan*].

BPT, Sydney 9 Mayıs 1982

Bí quyết của sự tiến bộ tâm linh

Điều mà các phụ tá với nhau cảm thấy là một điều không thích đáng. Bởi phụ tá quốc gia cảm thấy và thậm chí

còn tuyên bố là họ thuộc trình độ các *dewas* [thần thánh] và luôn có một số đông thiên thần đi theo họ để giúp họ trong bất cứ gì họ làm; còn phụ tá vùng thì chỉ là nửa *dewas* hay nửa thần thánh, mà chỉ có một hay hai thiên thần giúp họ; phụ tá nhóm thì không được như vậy, vì không có bất cứ thiên thần nào đi theo họ. Nếu thực sự được vậy thì càng tốt. Nhưng sự thật thì thường là điều trái ngược.

Điều Bapak muốn các bạn nhận thức được là trong kedjiwaan không có chỗ đứng cho sự cạnh tranh. Chỉ duy nhất Thượng Đế mới biết được ai là cao hơn, ai là tiến triển hơn. Nếu các bạn tìm cách cạnh tranh, hay chơi lối đoạt lấy thắng lợi cho mình, thì hậu quả là các bạn bị thụt lùi. Trong kedjiwaan, càng muốn đứng đầu, chúng ta càng phải đứng sau.

Nhưng nếu chúng ta muốn tiến bộ, thì điều kiện chỉ là sự kiên nhẫn, chấp nhận và phục tùng.

Thực ra, chính những phụ tá kiên nhẫn (nếu có thể nói như vậy), chấp nhận và phục tùng là những người tiến bộ nhanh. Trái lại, những người tìm cách đặt mình trên hết thì thường suy vi.

BPT, Singapore 15 February 1978

Sự hiểu biết là bí mật của sự sống

Tự nó không là một sức mạnh, mà là một đèn chiếu sáng, hay một sự khai sáng cho mỗi sức mạnh theo trình độ của cái sức mạnh đó: tên của nó là *roh ilofi*. Ngay lúc không còn ảnh hưởng của bất cứ gì nơi mình, *roh ilofi* sẽ hoạt động, và ngay lúc *roh ilofi* hoạt động, tất cả các ảnh hưởng khác đều lặng yên và bị loại trừ.

Sự hiện hữu của cái *roh ilofi* đó, từ trước tới nay, là một bí mật thâm thúy, bởi nó luôn bị coi là rất nguy hại cho những ai không giữ được cái bí mật cho chính họ.

Nên bằng chứng hay triệu chứng của cái *roh ilofi* đó có thể được cảm nhận, khi đó là ý muốn của Thượng Đế. Đó

là cái sự sống chần động mà tất cả chúng ta tiếp nhận được khi được khai mở và tập latihan. Tất cả các bạn đã từng trông thấy những bức tranh vẽ điều như có một hào quang phát ra từ Chúa Giê-Su. Đó là hào quang của *roh ilofi*, hay điều gọi là Thánh Linh trong Thiên Chúa giáo.

Nghe Bapak nói như vậy, chắc nhiều người trong các bạn sẽ cảm thấy là chúng ta đang nói tới những gì vượt ngoài sự hiểu biết của mình, những gì quá cao siêu với mình. Tuy đó là một đại bí mật nhưng Bapak không muốn nó là bí mật, bởi Bapak phải đưa những thông tin minh bạch, khiến chúng ta không tùy tiện hành động, mà nên có khả năng hành động đúng cách.

BPT, Wolfsburg 27 July 1977

Nếu con người có thể là Thượng Đế

Nếu toàn bộ quyền năng và thực tại của Thượng Đế nhập vào con người, thì chính cái trái đất này sẽ biến mất, bởi quyền của Thượng Đế vô cùng lớn hơn tất cả những gì đã được tạo ra.

BPT, London 17 August 1959

Một bí mật của sự sống

Ngay lúc nghiêm được sự giao hợp giữa nam và nữ, chúng ta không nghĩ tới những nhu cầu của mình trên thế gian, tới những lo lắng và vấn đề của mình và vân vân. Chúng ta chỉ cảm thấy hạnh phúc của bản chất mình. Và đó là điều Bapak cho các bạn hay -thực ra, đó là một bí mật của sự sống, nhưng Bapak cảm thấy cần phải giải thích cho các bạn- khiến các bạn có một sự hiểu biết rộng lớn hơn về sự sống cho tới nay. Chính ngay lúc đó chúng ta có cơ hội nhớ tới Tạo Hóa, hay cảm thấy mối liên hệ của mình với Tạo Hóa.

Vậy, ngay lúc đó chúng ta tiếp nhận được một sự hiểu

biết chân thực do quyền năng của Thượng Đế, y như lúc mình tập *latihan kedjiwaan*. Do đó mà trong latihan -nếu chúng ta tập latihan mà có thể thực sự yên tĩnh, khiến mình không nghĩ tới gì hết ngoài quyền năng của Thượng Đế ra, và nếu mình không bị ảnh hưởng hay xáo trộn bởi bất cứ gì khác- chúng ta tiếp nhận được một cảm giác là một niềm cực lạc không gì bằng, hoàn toàn không kém hơn những gì mình nghiệm thấy ngay lúc giao hợp giữa vợ chồng.

BPT, Barcelona 27 August 1977

Kẻ thù dưới chân gối

Có một sức mạnh khác là chướng ngại cho cuộc sống các bạn là sức mạnh con người hay *jasmaniah*. Ta nhận thấy điều đó trong quan hệ giữa nam và nữ. Sự giao hợp giữa nam và nữ là điều người ta gọi là "người này hiểu biết người kia", "người này ảnh hưởng tới người kia," hay "người này ăn nuốt người kia." Cũng như vậy, sự phụng thờ của các bạn luôn bị cản trở bởi những người khác. Nếu là một người nam, ta sẽ bị những người nữ cản trở; nếu là một người nữ, ta sẽ bị những người nam cản trở.

BPT, Oslo 20 July 1977

Ai ăn tươi nuốt sống ai

Bây giờ hãy tiếp nhận. Có một khúc bánh mì trước mặt mà các bạn sắp ăn. Bạn sẽ ăn bánh mì, hay bánh mì sẽ ăn bạn? [Bapak cười] Vẫn còn là bánh mì sẽ ăn bạn. Thực ra thì các bạn nên có khả năng đem bánh mì lên cái thiên đàng của nó. Các bạn có trách nhiệm đối với nó.

BPT, Vancouver 20 July 1981

Kinh doanh giúp chúng ta sau khi chết

Có những hội viên Subud vẫn còn cảm thấy kinh doanh là điều phải tránh xa, bởi như thế nào đó nó sẽ làm bớt đi địa vị tâm linh của mình, hay làm cho đời sống tâm linh mình gặp khó khăn. Chính nhờ kinh doanh mà chúng ta học được cách không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh vật chất và tất cả những sức mạnh mà Bapak đã nói tới.

Chẳng hạn, trước khi tiếp nhận latihan, ta là một kẻ luôn làm công việc xây cất nhà cửa, đặt gạch và trát vữa vân vân, thì tất cả sự chú tâm của mình là đối với điều đó trong suốt đời mình, khiến ta bị ảnh hưởng bởi quyền thế của sức mạnh vật chất. Khi đã mãn kiếp và phải chết, ta sẽ đi vào cái công việc mà mình làm; hay như Bapak nói, nếu chính tôi là một thầu khoán xây cất, thì khi chết tôi sẽ luôn tiếp tục xây cất mà không nhận thức được mình đã chết. Điều đó không chỉ kéo dài một vài năm, mà là đời đời, cho tới khi cái thế giới này biến mất.

Đó là điều mà người xưa đã giảng giải, và thực ra là một điều rất dễ kiểm chứng. Điều đó luôn được xác nhận bởi những kẻ dùng thôi miên và những thuật thông linh. Chuyện đó là điều gì rất thấp kém và dễ hiểu: chỉ là việc tiếp xúc với những kẻ đã quá cố nhưng vẫn còn lang thang đây đó.

Bởi đã học được cách trở nên sống động với quyền năng của Thượng Đế, nên tới lúc chết chúng ta có thể tiến vào cái thế giới của con người...tới lúc chết chúng ta đã trả nợ cho các sức mạnh hạ đẳng.

BPT, Bristol 26 June 1977

Năng lượng nguyên tử không trái với ý Thượng Đế

Các bạn có thể thắc mắc, có thực vậy không là bom nguyên tử và tất cả những thứ mà con người đã chế tạo, là trái với ý Thượng Đế, và đó như là một chuyện như thế

nào đó đã đi lạc hướng mà Thượng Đế không hay biết?

Thực ra thì không là vậy. Thượng Đế luôn vui lòng ban tặng cho con người bất cứ những gì mà mình thích. Vậy nên, tuy con người cho là mình tự làm ra tất cả những thứ đó, nhưng các bạn có thể tin được điều này là tâm trí mình đã hình thành ra những gì hoàn toàn mới lạ mà Thượng Đế chưa từng nghĩ tới? Tâm trí của con người là do chính con người?

Tất nhiên, những kẻ chỉ dùng tâm trí thì nói như vậy: tất cả là do chính mình, tất cả là do tự mình làm ra. Nhưng sự thật là tất cả những cái đó đã được Thượng Đế tạo ra, là chỉ thị của Thượng Đế: bản chất của con người, tâm trí của con người và tất cả những gì có trong đó. Vậy nên, tất cả những gì mà con người tạo ra và coi là mới lạ, thì với Thượng Đế chẳng có gì là mới mẻ. Trái lại, tất cả những gì mà con đã tạo ra cho tới nay không chỉ có bấy nhiêu. Ta sẽ còn làm được nhiều cái vượt xa những gì hiện đã chế ra.

BPT, Australia 15 February 1978

Tác động của thượng giới

Thực chất sự tác động của Thượng Đế nơi bên trong các bạn là các bạn không nhận thấy gì.

Có tiến bộ và chợt nhiên các bạn nhận thấy có gì đó đã thay đổi nơi mình. Các bạn không nhận thức được cái quá trình đó. Chợt nhiên mình có thể làm được điều này, cảm nhận hay tiếp nhận được điều nọ. Đó là cái bằng chứng hay dấu hiệu về tác động của Thượng Đế: điều gì bất ngờ mà mình không ý thức được.

BPT, Hoboken 18 June 1981

Quyết chí

Không có gì mà con người đạt được mà không phải cay

đăng, không phải đau khổ. Với điều đó thì hoàn toàn không có ngoại lệ.

Những kẻ đầu tiên tạo ra máy bay đã phải trải qua nhiều khó khăn. Nhiều kẻ đã mất mạng trong lúc làm cho nó bay được. Nếu thiên hạ lo sợ, nếu bởi có ai đó đã chết vì máy bay rớt, thì họ đã nghĩ: "Không được đâu, việc đó quá nguy hiểm, chúng ta đừng tìm cách hoàn thiện máy bay nữa." Nếu là vậy thì có lẽ hiện nay sẽ không có máy bay; chúng ta sẽ còn đi xe lửa tới bất cứ đâu.

BPT, Lausanne 13 August 1977

Điều nghiệm thấy sau khi chết

Một kẻ mà đời sống hoàn toàn bị nafsu chế ngự và không tiếp nhận được ân huệ Thượng Đế, không ý thức được jiwa mình trong đời sống, thì khi chết kẻ đó sẽ quên hết tất cả.

Hắn không thể diễn tả bất cứ gì hay nhớ tới bất cứ những gì mà hắn thường nghĩ tới. Hắn không thể diễn tả bất cứ những gì mà mình phấn đấu mong đạt được, hay những gì mình thường coi là lí tưởng.

Hắn không nhận thức được gì ngoài bóng tối.

Điều này thì khác hẳn với một người đã ý thức được jiwa trong đời mình, một người trong lòng có đức tin; đó là ý thức được sự tỉnh thức của chân tâm bởi quyền năng của Thượng Đế.

Khi trút hơi thở cuối cùng, người đó sẽ trở nên sáng suốt hơn lúc còn sống với thân xác mình. Đến lúc cuối đó ta sẽ có thể nói: "Allahu akbar" [Thượng Đế là Đấng Toàn Năng].

BPT, Los Angeles 25 July 1981

Thêm một lời khuyên

Nếu Bapak tiếp tục khuyên răn, các bạn sẽ chỉ nghe Bapak nói. Điều quan trọng là các bạn phải chính mình nghiệm được. Kinh nghiệm của chính mình là những gì đúng. Về chuyện khuyên răn thì có biết bao là những sách này nọ chứa đầy những điều khuyên răn, và những kẻ khuyên răn thì cũng có rất nhiều. Sự toàn thiện không là điều được học hỏi trong kinh sách. Đó là kết quả của một tấm lòng an vui, chấp nhận và quy thuận.

BPT, Cilandak 29 Mayıs 1986

CÁCH NGÔN

Thượng Đế sẽ ban cho ta bất cứ gì, trừ phi mình cử động. Nếu chỉ ngồi yên một chỗ, các bạn sẽ không bao giờ tiếp nhận được bất cứ gì của Thượng Đế.

BPT, Los Angeles 28 June 1981

Không có điều gì như là có điều đúng hay tốt của con người. Chỉ của Thượng Đế mới có là cái gì là đúng và tốt.

BPT, Brisbane 24 January 1978

Nếu ta cho là hiểu biết được Thượng Đế thì tức là có hai Thượng Đế: chính mình và Thượng Đế.

BPT, Cilandak 16 March 1975

Hầu hết những lỗi lầm là của những kẻ được vui sướng, rất vui sướng.

BPT, 10 April 1981

Với một con người, đi tìm Thượng Đế thì như là đi tìm cái nhìn của mình. Sao lại như vậy được? Nếu ta đi nhanh, nó sẽ đi với mình; nếu ta đứng yên, nó sẽ đứng lại với mình.

BPT, Cilandak 7 January 1979

Nếu một ông vua nhịn ăn uống trong một tuần, đó như là ông nhịn trong một năm.

BPT, Cilandak 24 August 1978

Thiên đàng là nơi mọi cái đều ứng hợp.

Nguồn: Sharif Horthy và Luqman McKingley 1 January 1982

Nếu muốn người ta mến mình, thì các bạn phải mến họ;
nếu muốn người giúp mình, thì các bạn phải giúp họ.

BPT, Lausanne 13 August 1977

Ngay sau khi cảm thấy đau ốm, các bạn lo lắng, các bạn vội vã đi khám bác sĩ. Chính sự lo lắng đó sẽ khiến mình càng đau ốm hơn.

BPT, Planegg 6 August 1964

Vốn liếng đích thực của mình không là tiền bạc, mà là thanh danh mình.

BPT, Cilandak 4 November 1972

Nếu có chiến tranh, những thứ vật chất sẽ mất giá trị.
Cái có giá trị là thức ăn.

BPT, Sao Paolo 28 May 1981

Ta chỉ có thể quy thuận khi tâm mình trống vắng mọi thứ, kể cả sự mong ước quy thuận.

BPT, London 29 August 1959

